

νειακή χαρά είναι κοινή διότι όλοι προσφέρουν ή υπόσχονται να προσφέρουν, και διότι ούδεις είναι παράσιτος, θα ίδω ότι τα πράγματα ήλλαξαν μορφήν και όχι ουσίαν. Είναι λυπηρόν εκ πρώτης όψεως διότι έν τόσον άδρόν αίσθημα ως τό της οικογενειακής χαράς έχει τότον τραχείαν προέλευσιν, αλλά τί να κλάωμεν. Αυτή είναι ή εξέλιξις. Δέν όφείλομεν μάλιστα διόλου να λυπούμεθα. Τούναντίον όφείλομεν να χαίρωμεν και να ελπίζωμεν διότι ή εξέλιξις αυτή εγκλείει τάς μάλλον παρηγόρους ελπίδας. Διότι εάν έντός τόσων ολίγων γιλιετηρίδων ή άγρία κατάστασις της οικογενείας εξέλιχθη είς την τόσον άδρόν και εγκάρδιον των σημερινών χρόνων, τί θα γείνη έντός ολίγων έτών ακόμη περισσότερον εξημερουμένων των ανθρώπων; Θα γείνη μ ε ρ γ α ο, τι είπεν ο Χριστός, όστις ώνειρεύθη ανθρωπότητα αδελφικήν και αλληλογαπημένην. Έπιμένω είς τά ε ρ γ α, διότι με λόγια είμεθα και σήμεραν αδελφοποιούμενοι.

Σ. ΣΩΓΡΑΦΙΔΗΣ



✱ ΤΙ ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ ✱

Τό ε γ ώ είναι θαυματουργόν, όχι τό ε γ ώ του κούφου αδιθανασμοῦ, αλλά τό ε γ ώ της αιομικής θελήσεως και της συναισθήσεως του καθήκοντος.

*

Παρηγήσατε είς τό ίπποδρόμον; "Ιδετε πώς οί ίππείς τρέχουν έφιπποι θριαμβευτικώς τόν δρόμον των χωρίς κανέν εμπόδιον; πώς άλλοι αναρριχώνται κατόπιν προσπαθειών πώς άλλοι αποπειρώνται, ασθμαίνον, άλλ' αδυνατούν; "Ολοι επί τέλους κ̑τι κάμνουν, κ̑τι κατορθώνουν. "Αλλ' υπάρχουν και μερικοί παρείσακτοι γελωτοποιοί, οί άπαράιτητοι θορυβοποιοί, οί π α λ η ᾱ τ σ ο ι, οί όποιοι — άνίκανοι να κάμνουν, δι, οί ίππείς — χαζέουν, περιφέρονται, προκαλούν άλλων τὰ μειδιάματα και άλλων την αηδیان, κυλίνονται χάμω, μιμοῦνται, ωρύονται, μορφάζουν, υβρίζουν και τό πολὺ πολὺ δίδουν την χείρα ἵνα ἐπ' αὐτῶν θέσουν τό πέλμα οί αναβάται.

Οί ψυχαρισται και οί μ α λ λ ι α ρ ο ι εἰνε οί κ λ ο ο ν του φιλολογικοῦ "Ιπποδρομίον έν "Ελλάδι. "Ολοι οί του Πηγάσου αναβάται κ̑τι κάμνουν αὐτοὶ ἀρέσκονται να κυλίνονται κατὰ γῆς άνίκανοι και αὐτήν την χείρα να προσφέρουν ως ὑπόβαθρον, μειονεκτοῦντες κατὰ τοῦτο και αὐτῶν των έν τῷ πραγματικῷ ίπποδρομῷ συνοδέλφων των.

*

"Ολοι οί άνθρωποι ως ζῶα — λογικά, αδιάφορον πάντοτε ζῶα — εἰνε μόνον φιλόζωοι. ἀλλά πόσον ανθρωπινότερον θὰ ἦτο να ἦσαν και ζώοφιλοι.

Ο ΑΔΙΟΡΘΩΤΟΣ



LUIGI IPPAVIZ



ΟΛΑΚΕΙΑΣ δέν είναι φωνή ήτις τολμά να σκιαγραφήση έν ολίγοις μίαν αληθή καλλιτεχνικήν ψυχήν. Συνδεσμος μυστηριώδους ένώνει τά πλάσματα εκείνα, τά έποΐα ή διά της σκέψεως, ή διά των ήχων, ή διά του χρωστήρος, διατρέχουν τό λευκόν στερέωμα της ιδίας όπως προσφέρουν ένα είσέστισπινθῆρα είς της "Αθανασίας τό φωτεινόν διάστημα.

Μία καλλιτεχνική ψυχή, ή όποία έν εαυτή περικλείει τόν τριπλουν άκτινοβόλον άστερισμόν της τέχνης, πρό διετίας έφερε υπό τόν οὐρανόν μας τό γαλήνιον βλέμμα της όπως αναπαύση τό βῆμα κατόπιν των θριάμβων της δ' άσεως, κατόπιν όλης εκείνης της μέθης, την όποιαν ήντλησε εκ του περιβάλλοντος εκείνου, όπου των ήχων ή ανεξάντλητος πηγή είς έν ζωογόνον βάπτισμα εξαγγίζει και αποκαλύπτει πλειότερον την ψυχήν.

Ο Δουδοβίκος "Ιππαβιζ έζησεν επί πολλά έτη είς τό Μιλάνον και έγεννήθη είς τό Friuli της Gorizia. "Αφηκε τό πατρών έδαφος με τό μειδίσμα ουχι της απογοητεύσεως, αλλά με την λύπη, ότι μία ανάγκη έδέσμευε τούς πόθους του, τούς όποιους ή δυσμένεια μιᾶς άτυχίας ώδήγει. Είς παρήγορος λογισμός ώθει τό βῆμα του, την καρδίαν του, ή όποία ήσθάνετο την αδελφικήν περίπτυσιν, την όποιαν θα εύρισκεν είς την ήμετέραν πατρίδα και υπό την άρωματώδη ατμόσφαιραν τῶν φωτός μας και της θείας αἴγλης των αθανάτων μνημείων μας έσταμάτησε. "Αφηκε έτερον οὐρανόν γλυκύν και άρμονικόν και με γέμουσαν την ψυχήν εκ των μελωδικών φθόγγων του άσματος, ήλθεν ως σεμνός προσκυνητής, έμπροσθεν ενός αρχαίου μεγαλείου να ύψωση μίαν προσευχήν, να ένώσει και να συνδυάση τόν χρωστήρα του Τιτσιάνου και του Τντορέττου έμπροσθεν ενός λευκοῦ αναγλύφου και ν' άπεικονίση διά του χρωστήρος τό ίδιος χρώμα των άπαλῶν κορυφῶν τῶν Υμηττοῦ. Τέλειος τύπος εὐγενοῦς και τέκνον ὀγίους αἰώνος, ζῇ με τάς ἀναμνήσεις μιᾶς έποχής ιδεώδους εκ της όποιας τά έτη δέν αφήρπασαν την αἴγλην και ή φαντασία του πάντοτε πτερόεσσα ανατρέχει πρὸς αὐτήν, ενώ πάντοτε αγαπᾷ και περιφίγγει μετ' εἰλικρινείας ό, τι καλόν δύναται να ζῇ ή είς την έποχήν μας. Ο φιλόσοφος οὗτος άνήρ, τόν όποϊόν χαρκατηρίζει θέλησις ισχυρά και λατρεία πρὸς την τέχνην, κατέχει τό μυστήριον της εύρυμαθείας. Περί αὐτοῦ έν "Ιταλία πλείστοι λόγιοι εξέφράσθησαν, και ο διάσημος Nogaro του Μιλάνου ο όποίος είπε ότι οὗτος είναι πλειότερον μοναδικός ή σπάνιος. Είναι συγγραφεὺς πλείστων έργων, ή δε αγάτη του πρὸς την "Ελλάδα εξεδηλώθη ακόμη πρὸ ετών, όταν οὗτος επισκεφθεῖς και διαμείνας είς Κέρκυραν, συνέγραψε κατὰ πρότον την "Kerkyra, Bozzetti storici - idilliaci (1897). "Concina Antica e Moderna (1891). Τό έργον αὐτό, άπόρροια μελέτης, περιέχει ιστορικά μεγάλης προσοχής και βαθείας εύρυμαθείας, διότι έν αὐτῷ παρελαύνουν όλοι εκείνοι οί "Ιταλοί, οί όποιοὶ εζήτησαν αὐτοῦ έν τῇ εξορία και διέδωσαν τάς τέχνας και τά γράμματα κατὰ τούς νεωτέρους χρόνους, διαπλάσσαντες τό πνεῦμα της αρχαίας και ποιητικῆς νησου των Φαιάκων. Μίαν γενικήν περιγραφὴν χαράττει εκεί ο συγγραφεὺς. Ναοὶ αρχαῖοι χριστιανικοὶ βυζαντινικοὶ ε-